

ANÀLISI

Josep M. Morrerres

–Tot plegat ha estat una bogeria –va iniciar la sessió aquella tarda la Isabel Benaurat, tan bon punt com va haver pres possessió del divan.

Al doctor Filós se li va acudir que precisament aquell era el seu camp, tot i que ell s'estimava més parlar de neurosis, de trastorns emocionals i de disfuncions anímiques. Si la Isabel Benaurat feia cinc anys que assistia tres cops per setmana a la seva consulta era precisament per tractar de tot això que ella englobava imprecisament sota el terme de *bogeria*. Va reprimir-se, però, la temptació de fer un acudit fàcil.

–Una bogeria –va xiuxiuejar mentre anotava la paraula al seu bloc.

Fos el que fos que havia estat una bogeria, havia colpit suficientment la Isabel Benaurat per mantenir-la en un inquietant i tens silenci, que es va perllongar per més d'un quart. La Isabel Benaurat, tal com el doctor Filós la veia, era una dona que ho tenia tot per a ser feliç. Fregant els quaranta anys, amb un atractiu físic inqüestionable, ben casada amb un marit que l'estimava i que corria a satisfer totes les necessitats intel·lectuals, afectives i sexuals que se li poguessin desvetllar, només tenia un problema: guanyava els diners a cabassos. Tots dos, marit i muller, eren dentistes i havien tingut l'encert de muntar una clínica especialitzada en l'estètica bucal que era una màquina de fer diners. El doctor Filós, tot i que s'hauria deixat espellar abans de reconèixer-ho, envejava la puixança econòmica de la seva pacient. Ell, que gaudia d'un prestigi inqüestionable en el camp terapèutic, sòlidament fonamentat en una anàlisi personal realitzada amb una eminència

de Londres, que havia conegut personalment Sigmund Freud, una formació exhaustiva i una pràctica de no menys de trenta anys, s'havia d'estar ben bé tres quarts d'hora escoltant les bajanades que li deixaven anar una colla de neuròtics per guanyar el mateix que aquella dona cobrava per una visita en què no invertia més de cinc minuts, amb l'agreuament que, mentre a ell els pacients li arribaven amb comptagotes, ella tenia hores concertades amb tres mesos d'antelació.

–La vida és injusta –va concloure.

–Perdó, doctor? –va inquirir la pacient.

–M'ha dit –es va refer ràpidament el doctor, maleint-se interiorment per la seva indiscreció– que tot plegat ha estat una bogeria i no ha cregut que fos necessari afegir res més. En realitat, amb el seu silenci volia castigar-me, pensava que les seves paraules havien de desvetllar-me el meu interès terapèutic, si no la meva curiositat, que estaria frisós per saber què li feia pensar que tot plegat ha estat una bogeria, però no ha tornat a badar boca. Per això li deia que la vida és injusta, perquè fem pagar als altres culpes que no els corresponen. Vostè, senyora Benaurat, està dolguda amb mi perquè imagina que no l'escolto amb prou atenció i, per tant, es tanca en un mutisme ressentit.

–No és això, doctor –va fer, mesella, la Isabel Benaurat.

–No esperava que ho admetés. De fet, si repassem la seva biografia, ens adonem que sempre s'ha ressentit d'una manca d'atenció. D'una manca d'atenció que, permeti'm que ho subratlli, només ha existit a la seva imaginació.

–De vegades, doctor, tinc la sensació que pixa fora de test.

–Aquesta agressivitat que utilitza contra mi, aquesta tendència a mossegar la mà que se li allarga per tal d'ajudar-la, no fa altra cosa que confirmar la meva hipòtesi inicial. Faci una mica de memòria, remunti's a la infantesa i recordi quina era la seva sensació quan, segons em va explicar, passava hores senceres davant la porta del despatx del seu pare, reclamant inconscientment que abandonés els

estudis que l'havien de consagrar com una eminència internacional en el camp de l'oncologia per dedicar-se als seus jocs infantils.

–Jo passava hores davant la porta del despatx –va fer sense amagar un punt de ressentiment–, jugant amb el Joan, el meu germà, perquè la sala de jocs on ens tenien confinats amb la mainadera i el despatx del pare estaven paret per paret. No teníem elecció.

–Sempre és possible trobar una explicació racional darrere la qual amagar les nostres motivacions profundes. També és per això que, en comptes de seguir la via oberta pel prestigiós doctor Benaurat i dedicar-se a la investigació, va optar per dedicar-se a una activitat menys reconeguda, però molt més rendible des d'un punt de vista crematístic.

La Isabel Benaurat va pensar que no valia la pena continuar discutint, que si el doctor Filós havia decidit que el seu silenci obeïa a un inconscient desig de castigar-lo, no el faria baixar del burro. El doctor Filós era un terapeuta de primera, una persona intel·ligent, culta, educada, preparada i, el que ella valorava per damunt de totes les seves qualitats, amb una extraordinària capacitat per a posar-se en la pell de l'altre, però quan se li ficava una idea entre cella i cella no hi havia Déu que la hi tragués. Ella, després de tant de temps de teràpia, havia arribat al convenciment que el més assenyat era deixar-lo dir, agafar les coses que pensava que li podien servir i oblidar-se'n de la resta. Tal com ella s'ho representava, la teràpia era com anar a collir cireres al tros: agafaves les que et podies menjar i deixaves córrer les altres.

El doctor Filós es veia ratificat en la seva idea que la vida és injusta. Aquesta injustícia es veia reflectida, segons el seu punt de vista, no tan sols en la diferència d'ingressos entre la pacient i el terapeuta, sinó en la desigual distribució de gràcies i gratificacions entre els components de l'espècie humana. Sensible a tot allò que fos el patiment humà, el doctor Filós pensava que el món estava mal repartit, que mentre quatre cinquenes parts de la humanitat vivien en condicions extremes, al llindar de la pobresa o havent-lo

traspasat de bon tros, una cinquena part, que es concentrava en això que s'anomena Occident, vivia en l'opulència i malbaratava els recursos obscenament. Però fins i tot en aquest Occident ric hi havia diferències de fortuna clamoroses i, mentre uns es veien condemnats a la precarietat laboral, a l'atur o a la marginalitat, uns altres, uns pocs escollits, tastaven la mel de l'èxit i es gronxaven en mig de luxes sumptuosos. Però, potser perquè la seva professió l'havia posat sovint en contacte amb les misèries que afecten els homes i les dones, el doctor Filós era conscient que no tot es reduïa a l'aspecte material, que, com es deia en aquella sèrie que va marcar un punt d'inflexió en la programació televisiva, els rics també ploren, que la infelicitat no és un patrimoni dels pobres i que el patiment és una planta molt gitana, que creix pertot arreu. Per això, quan havia de tractar amb una pacient com la Isabel Benaurat, a qui la natura havia atorgat un cos que era un bé de Déu i que ella havia sabut conservar i millorar amb el pas dels anys, com els bons vins, que la vida havia tractat esplèndidament, concedint-li tot allò que havia desitjat, i havia d'enfrontar-se a uns dubtes i neguits i a unes inseguretats que, vistes en l'adequada perspectiva, feien riure.

De vegades, havia estat temptat d'engegar-la, de dir-li ben a la clara que no li calia continuar burxant en el seu inconscient per a res, que se n'anés a fer el ploricó a una altra banda, que hi havia altres persones, amb patiments reals, que necessitaven molt més que no ella la seva atenció; però, d'altra banda, lligat pel jurament hipocràtic, es veia obligat a prestar el seu ajut professional a qui li ho demanés i, òbviament, estigués disposat a pagar uns honoraris que no eren cap regal.

—És que no sé per on començar —va fer, després d'un nou llarg silenci, la pacient.

—No sap per on començar —va fer el doctor Filós.

—De fet, potser el que passa és que no estic segura de voler-li ho explicar. Al capdavant són coses meves.

–Estem aquí per ocupar-nos de les seves coses –es va veure obligat a recordar-li el bon doctor.

–Sí, és clar –va admetre ella–, però hi ha coses que ens toquen de molt endins, que no és fàcil abocar-les a un desconegut.

–Després de cinc anys de teràpia, no sé si aquesta és la definició que escau més al seu analista.

Una de les coses que més rebentava la Isabel era aquella mania del doctor Filós de referir-se a ell mateix en tercera persona, que ella associava a personalitats egòlatres.

–Està bé –li va concedir, com si accedís a fer-li un gran favor–. He conegut un home.

–Ha conegut un home –va repetir el doctor.

–Vostè, doctor, em qualificaria d'una persona sensata?

El doctor Filós va fer un d'aquests silencis magistrals, carregats de significat, d'aquests que no s'improvisen i que només poden ser atribuïts a milers d'hores al peu del divan.

–Diria –va fer finalment, amb un engolament de veu que indicava que anava a deixar anar una veritat profunda– que és la seva pròpia inseguretat el que la fa buscar l'aprovació del terapeuta. En fer-ho, el que fa és invertir-lo d'una autoritat paterna en un intent de legitimar les seves tendències regressives. Vostè, que és una persona adulta, perfectament capaç de prendre les seves decisions, renuncia voluntàriament a la seva maduresa per posar-se en mans d'un altre, en aquest cas l'analista, en la confiança que això li estalviarà d'enfrontar-se als seus problemes.

–Si vol que li expliqui com va anar això d'aquest home –es va impacientar la pacient–, deixi's estar de parides i escolti'm.

Al doctor Filós li hauria agradat fer-li veure el component patològic d'aquella sortida de to, però considerava que ja havia xerrat prou i, d'altra banda, se sentia encuriós en qui era aquell home que semblava haver trasbalsat la Isabel Benaurat.

–Jo crec que sóc una persona sensata –va continuar ella–. Sempre, en qualsevol tessitura, he valorat els pros i els contres i

he actuat de forma racional, segons el que creia que era el més convenient. Mai no he estat una arrauxada, mai no m'he deixat arrossegat per impulsos forassenyats, i no puc dir que les coses m'hagin anat malament.

–Hi ha personalitats, amb un notable component megalomaníac –es va limitar a comentar, encara ressentit, el doctor–, que creuen que són ells *els que fan les coses*; n'hi ha, d'altres, amb trets masoquistes, que pensen que *les coses els passen*. La realitat és més complexa: la vida que menem és la resultant de dues forces: la d'allò que fem i la d'allò que ens passa.

Aquella era una observació que sempre li havia donat bon resultat, una observació que acostumava a sumir els pacients en un estat reflexiu del qual solien sorgir si no amb una major lucidesa per a encarar les pròpies misèries, sí amb una major confiança en el seu terapeuta. La Isabel Benaurat, però, ni tan sols es va prendre la molèstia de considerar-la.

–Jo crec que aquell que és l'amo dels seus sentiments és l'artífex de la seva vida.

–No li ho discuteixo –va corroborar el doctor, que tenia ganes de dir-hi la seva–. No cal remuntar-se a Sòcrates per a acceptar que el secret de la felicitat està en la capacitat de conèixer-se a si mateix, però aquest consell de l'atenenc és més fàcil d'enunciar que de dur a la pràctica. Qui pot dir que realment es coneix? És per això que, modestament, seguint el camí que ens va marcar Freud, nosaltres, els analistes, intentem gratar en l'escorça de l'ànima humana.

–Sempre he estat una dona amb el cap ben posat sobre les espatlles –va continuar la Isabel, indiferent a la llauna del doctor–. No crec haver estat una dona freda, insensible a les emocions, incapaç d'apassionar-me, indiferent als requeriments de l'amor.

–Si, com ja li he fet notar alguna vegada, les emocions són els cavalls que tiren el carro de l'ànima –no es va poder resistir al lluitament poètic el doctor–, la ment és l'auriga que els ha de governar

amb mà ferma. Cor i cervell, cavalls i auriga, cadascun en la seva funció i mútuament dependents, com la vela necessita el vent.

–El cas és –va tallar sense contemplacions el corrent metafòric la Isabel– que he conegut un home que, per dir-ho ras i curt, m’ha capgirat el cervell, que m’ha descobert una part de mi que no sé reconèixer i que m’ha fet fer coses que, fins ara, em creia incapaç de fer.

–Sigui més explícita –li va aconsellar, gairebé manar, el doctor.

–Vostè em coneix –va fer ella, defugint un cop més entrar en el nus del problema, en un intent de buscar la seva complicitat–. Vostè sap, perquè n’hem parlat moltes vegades, que tinc satisfactoriament resolta la qüestió sexual.

El doctor Filós va haver de reconèixer que l’expressió utilitzada per la pacient s’ajustava a la realitat amb una precisió inusitada. La Isabel Benaurat tenia efectivament resolta la qüestió sexual amb un cent per cent d’efectivitat: dimarts, dijous i dissabte, a l’hora de la migdiada, després del telenotícies i abans d’obrir la consulta i començar a fer anar frenèticament la caixa registradora, marit i muller es proporcionaven un orgasme higiènic, asèptic i plenament satisfactori.

Ell, no pas per curiositat morbosa, sinó per exigències pròpies de la funció analítica, a través de les oportunes inquisicions, estava perfectament al corrent de l’activitat sexual i de les fantasies, sempre dins d’un ordre, amb què l’adornaven. La Isabel Benaurat, vencent el natural pudor, li havia explicat amb pèls i senyals com el seu espòs i marit li besava el coll, li acariciava els pits i, arribat el moment, es capbussava entre els llençols per anar a buscar-li el conillet, al qual complimentava amb tota mena d’afalacs que la feien embogir literalment; ella, en justa correspondència, no es tallava a l’hora d’introduir-se el membre marital a la boca i procurar-li un plaer fàcilment imaginable; un cop convenientment estimulats, la parella de dentistes es lliurava a una còpula tradicional, per més que, també en aquest aspecte podien introduir les

modificacions posturals que fessin al cas, segons la imaginació del moment, i, un cop culminat l'acte, queien en una reparadora i no menys gratificant dormideta.

A diferència d'altres pacients, que l'avorrien mortalment amb les seves històries i reflexions, que quan volien ser profunds feien riure i que quan volien fer riure feien plorar, la Isabel Benaurat era una pacient que es feia escoltar. El que explicava, per banal que fos, sempre tenia una punta d'interès i, d'altra banda, ho feia amb prou gràcia, introduint una sèrie de matisos i d'especificacions sempre pertinents. Les referències de tipus sexual ocupaven un espai discret en les seves confessions, però quan en parlava, ho podia fer amb total llibertat, sense hipòcrites inhibicions, sense que la molestés estendre's en detalls si ho considerava necessari.

Si bé la vida sexual de la Isabel Benaurat estava marcada per una confortable monotonia, les fantasies a què es lliurava durant el coit els havien ocupat més d'una sessió.

De vegades, estimulada per aquell ambient analític, que ell sabia crear com ningú, que propiciava un absolut despullament de l'ànima, les descripcions de la pacient havien estat tan gràfiques, els detalls que li havia referit tan suggeridors i les emocions experimentades tan vívides que, escoltant-la, havia experimentat un inici d'erecció. Inici d'erecció que, per inconvenient i comprometedora, el doctor Filós havia avortat amb un mètode de comprovada eficàcia.

Sempre que, en el curs d'una sessió, el relat del pacient era tan pujat de to que li produïa una reacció fisiològica no desitjada, el doctor Filós pensava en la seva pobre i santa mare, a qui havia enterrat ja anys enrere. La imaginava, octogenària, amb els cabells blancs i despentinats, amb els llavis pintats d'un roig passió i colorat a la cara, amb una cotilla negra, setinada i amb puntes vermelles, que li deixava els flàccids pits a l'aire, com dues ensaïmades farcides de cabell d'àngel, i amb unes botes de taló d'agulla, de cuir negre, que li arribaven fins a més amunt dels genolls. L'efecte

d'aquesta imatge era fulminant, la sang que havia anat fluint, adelerada, a impregnar els teixits cavernosos del penis fugia com els malsons de la nit amb les primeres clarors del dia, i ell podia continuar escoltant, insensible i indiferent, les explicacions del pacient i fer-li les interpretacions que vinguessin a tomb.

Si amb la Isabel Benaurat havia hagut de recórrer de forma més sovintejada a aquesta tàctica, no havia estat tan sols per les seves esporàdiques, i sempre pertinents, referències sexuals, sinó perquè era una dona d'aquestes que no tenen prou a fer-se mirar, sinó que es fan desitjar. Des de la seva privilegiada perspectiva, el doctor Filós, al llarg d'innombrables i, sovint, poc estimulants sessions, havia tingut l'oportunitat de valorar detingudament cadascun dels atributs amb què s'ornava la pacient; si hagués tingut aptituds artístiques, l'hauria pogut dibuixar de memòria, endevinant les formes que s'amagaven sota els seus vestits, sempre d'una elegància sublim. Per si la seva presència jacent no fos prou estimulante, segons com, abstreta en el seu discurs i ignorant-lo com a espectador, la pacient doblegava les cames, posant els peus sobre el divan, cosa que feia que la faldilla li caigués fins a l'engonal, deixant al descobert unes cuixes esplèndides. Era un costum, innocent i innocu, que el feria i el gratificava alhora, que el feria perquè evidenciava que ella no el considerava com un home, com un mascle, capaç d'excitar-se davant d'un estímul tan evident, i que el gratificava per raons òbvies. Fos com fos, mai no havia gosat interpretar-li-ho transferencialment.

—La importància del sexe —havia continuat dissertant la Isabel Benaurat— ha estat sobredimensionada. El sexe és important, evidentment, és una activitat en què conflueixen certs components emocionals amb determinades secrecions hormonals, sense que puguem negligir els hàbits socials.

—Senyora Benaurat —la va tallar, inclement, el doctor—, tinc la impressió que ens estem perdent. Vostè volia parlar-me d'un home que havia conegut, d'un home que li havia capgirat el cervell.

–És que és molt fort –va reconèixer la pacient–. Si m’ho expliquen, no m’ho crec.

–Li sembla molt fort, perquè no ha estat capaç d’explicar-ho. No és la primera vegada que ens trobem en aquesta situació. Ja veurà com, un cop hagi buidat el pap, se sentirà molt millor i veurà les coses molt més clares.

Obedient a les indicacions del terapeuta, que a la fi era qui sabia què li convenia, la Isabel Benaurat va referir-li amb tanta coherència com li va ser possible la pel·lícula dels fets.

La història arrencava de la voluntat del Maurici, el marit dentista, d’ampliar la biblioteca de la sala de casa, per la qual cosa havia contractat els serveis d’un ebenista, un home jove, amb l’ofici ben après i amb força empena, que havia pres les mides, els havia fet un projecte i, un cop aprovat, havia passat a l’execució amb una promptitud gens habitual en els temps que corren. Durant tot aquest procés, la Isabel havia tingut uns tractes més aviat escadussers amb el Miquel Cortès, l’ebenista, que li havia semblat una persona que feia honor al seu cognom, que semblava saber molt bé què es duia entre mans i a qui agradaven les coses clares. Quan havia tingut els mobles enllestits, havia anat a casa per desmuntar els vells i instal·lar-los, activitat que, per la complexitat de l’obra, es va allargar durant alguns dies.

La Isabel Benaurat, en les seves funcions de mestressa de casa, hauria procurat que el jove ebenista se sentís ben tractat, no com un assalariat de qui només es valora el seu rendiment, sinó com una persona que exerceix un ofici que, pel fet de ser manual, no és menys digne que qualsevol altre. Havia posat a la seva lliure disposició el contingut del rebost i del frigorífic, s’havia interessat pel seu benestar i, si s’havia escaigut, li havia donat conversa.

El doctor Filós, mentre escoltava el relat, ja creia endevinar cap a on derivaria la història, no gaire dissemblant a l’argument recurrent de certes produccions fílmiques que es poden trobar en un sector especialitzat de qualsevol videoclub i que ell, per tal de

documentar-se sobre el tema de les fantasies eròtiques i les perversions sexuals, se n'havia endut puntualment, sempre sota la mirada reprovadora de l'encarregada, que potser pensava que aquella mena de material no feia per a una persona de la seva condició.

El caràcter previsible del desenllaç va fer que el doctor Filós reflexionés sobre la relació entre l'art i la vida i aquella sempiterna disputa sobre què imita què. La seva dilatada experiència com a terapeuta, que li havia conferit milers d'hores de confessions íntimes, li havia fet arribar a l'evidència que la realitat supera sempre la ficció, que cap escriptor no es pot inventar una història tan esbojarrada i enfollida com les que determinats individus, de vegades amb una aparença de normalitat aclaparadora, són capaços de dur a la pràctica. Després de pensar-hi seriosament, havia cregut arribar a la clau que explicava el fenomen: la ficció, qualsevol mena de ficció, ha de ser versemblant; és a dir, agafant l'etimologia de la paraula, ha de semblar veritat, ha de ser creïble per al lector o l'espectador; mentre que la realitat no és deutora de res, no ha de donar comptes a ningú. El que mai no acceptaríem en un relat de ficció, com per exemple, que al dolent se li aparegui la Mare de Déu en el moment que està a punt de desfer-se del protagonista i opti per fer-se monjo de la Trapa, si passa a la realitat, ningú té dret a rebel·lar-se.

—Li asseguro —anava explicant la Isabel Benaurat— que ni em va passar pel cap que la meva voluntat de ser amable i cordial pogués ser malentesa, ni, per descomptat, que la llibertat amb què vesteixo per estar per casa pogués ser interpretada com un afany provocador.

El doctor Filós gairebé la creia. Sabia per experiència que, sovint, les dones extraordinàriament atractives no són conscients dels estralls que produeix aquesta bellesa, que tendeixen a exhibir-la generosament, amb la mateixa inconsciència que *Harry el Brut* esgrimeix la seva *Magnum 357* en mig d'una cafeteria, sense preocupar-se per les reaccions que ocasiona. Al doctor Filós no li costava gaire imaginar-se l'adorable Isabel Benaurat creuant

despreocupadament la sala on l'ebenista ajustava les lleixes a cop de ribot abillada amb una camisa d'home que li arribava fins a mitja cuixa, amb el nombre just de botons cordats per permetre que els pits juguessin a fet i amagar amb el melic. No dubtava que, tal com ella jurava i perjurava, no tan sols no hagués existit intenció de seduir l'eficient operari, sinó que no se li havia acudit que la seva actitud, que ella definia com a natural i espontània, pogués donar peu als fets que s'esdevingueren. Si en el cas de la Isabel Benaurat seria pertinent aplicar-li la sentència *in dubio pro reo*, també se li podria recordar allò que acostumava a dir-li la seva àvia: *Qui no vulgui polys, que no vagi a l'era*.

El que es va esdevenir era del tot previsible. Al doctor Filós no li costava gaire imaginar-se l'ebenista fent una ostentació gairebé obscena de joventut i de virilitat, lluint una d'aquells samarretes de màniga curta que deixen al descobert els bíceps i els tríceps i prou ajustada per a revelar un ventre ofensivament pla i uns pectorals atlètics, i uns pantalons vaquers, igualment ajustats, que li feien un cul rodó i li permetrien marcar paquet. Davant d'ell, acorralada entre el temor i el desig, imaginava una Isabel Benaurat a qui la roba d'estar per casa li esqueia tant com la d'alta costura, potenciant els seus encants i fent-la entranyablement desitjable. El doctor Filós no l'espantaven els tòpics; opinava que les reticències que desvetllaven avui dia no eren més que una mostra de la devaluació cultural i de la pèrdua de referents en què viu immersa la societat.

—Els tòpics són al relat —va sintetitzar la seva idea— el que les creus de terme als camins.

—Perdó, doctor? —va fer la Isabel Benaurat.

—No res. Continuí, sisplau. Segueixo amb viu interès la seva explicació.

Redundant en allò que la cortesia i la gosadia no són incompatibles, que diu el refrany castellà, l'ebenista, de primer amb mitges paraules i després de forma explícita, va començar a festejar la senyora de la casa i, quan aquesta encara no havia assimilat la

realitat de la situació, confonent el seu silenci perplex per una muda aquiescència, se li havia abraonat a sobre, besant-la a la boca al mateix temps que li acaronava els pits.

–Em va agafar tan desprevinguda –va confessar la pacient–, que no vaig saber reaccionar. Sé que m’hi hauria d’haver oposat amb totes les meves forces i que, amb autoritat i sense fer escarafalls histèrics, li hauria hagut de fer veure com era d’improcedent la seva conducta. Tot i que serrava les dents per defensar-me de les fiblades de la seva llengua i que intentava subjectar-li les mans, que ja em grapejaven pertot arreu, la meua feble defensa constituïa un estímul per a ell.

Com una roca que, descalçada, rodola pendent avall, el Miquel Cortès s’havia deixat arrossegar per l’instint i, sord a les demandes de pietat de la Isabel, l’havia posseïda allà mateix, a peu dret, contra les lleixes de la futura biblioteca.

–Oh, no! –hauria gemegat ella–. Em fas mal.

–És massa cigala, per tu? –hauria fet ell, amb un orgull pueril.

–No, és que se’m claven els prestatges a l’esquena.

Aquest comentari, que a un altre potser l’hauria fet reflexionar sobre la conveniència de fotre un clau a peu dret quan tenien a la seva disposició tots els llits de la casa, el Miquel se’l va prendre com un rept. La va apartar de la llibreria i la va sostenir a pols, a força de braços i només ajudat pel vigorós semaler, que feia de topall.

–Si me li vaig aferrar al clatell i li vaig passar les cames al voltant de la cintura –es va sentir en la necessitat d’aclarir la Isabel Benaurat–, no va ser en absolut per col·laborar en aquella brutal possessió, sinó per la por de caure i obrir-me el cap.

Fos com fos, en aquell precari equilibri, la Isabel Benaurat havia sentit com l’èmbol de l’ebenista, enravenat com una mala cosa, se li clavava més i més endins, sense que ella fos capaç de cap altra reacció que de tancar els ulls i prémer els llavis.

–Quan vaig sentir que me la fotia mentre em mantenia immobilitzada, sense cap consideració, fent ús i ostentació de la

seva superioritat física, sense preocupar-se si jo estava o no a punt per a la penetració, atent tan sols al seu propi plaer, vaig pensar que allò no m'estava passant a mi. Vaig contemplar l'escena com si aquesta es produís en una altra dimensió, com m'imagino que l'escriptor contempla com es mouen els seus personatges.

–Un clar mecanisme de defensa –va concloure el doctor Filós–. Com que no li agradava el que s'estava produint, va fugir anímicament, ja que no podia fer-ho físicament.

–No –va saltar ella–, l'escena que contemplava m'excitava.

Ell, poderosament armat, lluint un membre que per la seva turgència faria empal·lidir d'enveja més d'un, la posseïa amb brutalitat. Arremetia contra ella amb ferotgia i, a cada cop de maluc, li arrencava un gemec que no sabia dir si era de dolor o de plaer.

Va enllestir de pressa, es va buidar dins seu amb un gruny salvatge, gairebé animal. La hi va treure i, amb indiferència, com aquell que està acostumat a trobar-se en aquesta situació, abans de tornar-se-la a desar dins dels pantalons, se la va eixugar amb un mocador que es va ficar altre cop a la butxaca.

–Tot es va produir d'una forma tan precipitada que no vaig tenir temps de res, ni d'indignar-me, ni de protestar, ni de posar-me a to. Va ser vist i no vist.

El doctor Filós, emparant-se en la impunitat que li donava la seva posició, darrere la pacient, va somriure en pensar que, tractant-se d'un fuster, era lògic suposar-li una certa habilitat en tot allò que fes referència als claus.

–Només puc recordar que, en retirar-se, em va deixar una sensació de buidor, com si m'haguessin posat un caramel als llavis i després no me l'haguessin deixat llepar.

–Interessant –va fer el doctor.

–Què és el que troba interessant? –li va demanar la pacient.

–Aquesta imatge del caramel. Sovint, les nostres frustracions es remunten a la infantesa, són vivències que creiem oblidades,

però que persisteixen, experimentant curioses metamorfosis, i sorgeixen quan menys ho esperem.

–Deixi's estar de frustracions infantils –va esclatar, sense poder reprimir la indignació que li corria per dins com una torrentada–. Li acabo d'explicar el que tècnicament va ser una violació i que, en comptes de sortir corrents i fer que tanquessin aquest malparit a la presó, m'he quedat amb una mena d'ansia, amb un desfici que em corseca, i vostè em surt dient que probablement el meu pare em va negar una bossa de caramels.

–És un punt de vista interessant –va reconèixer, impassible, el doctor Filós–, però que haurem de deixar per a un altre dia. Se'ns ha fet l'hora.